

élet.történet

(kisbetűvel, mert ez még nem AZ Élet)

Az utóbbi időben egyre gyakrabban számot vetek az életemmel. Habár mindig is sokat töprengtem az életem célján, így az időnkénti kapunyitási pánik során felmerül, hol tartok most, és hova tartok, mint végső irány.

Szóval, ha most vissza kell tekintenem a korábbi önmagamra, azt hiszem hatalmas fejlődésen mentem keresztül (még úgy is, hogy tudom, sok hiányosságom van még mindig), mondhatni leginkább az utóbbi egy évben, annyi minden történt. Kicsit úgy érzem gyorsabban pörögnek az események, mint ahogy le tudnám követni, de talán ez nem is olyan nagy baj... Innen Olaszországból nézve most nagy rálátást kapok sok mindenre magammal, és a környezetemben élőkkel kapcsolatban, egyszóval az életre, amit megélek. Hogyan is kerültem én ide amúgy?...

Egy éve diplomáztam le, és jutottam ki Franciaországba szakmai gyakorlatra két hónapra. Onnantól fogva megtapasztaltam (már az indulás napján), milyen is, ha komoly, váratlan szituációkat kell megoldani. Utána már nem volt megállás, és a tanulmányaimat külföldön folytatom azóta: Portugáliát követően most itt vagyok Olaszországban. A folyamatos stresszben szinte már komfortosan mozgok.

Múlt

A kalandos élet leginkább nagyjából 2021 körül kezdődött, ha jól emlékszem. Ezen a nyáron, életem első fesztiválján megismerhettem olyan remek, izgalmas embereket, akik a barátaim lettek később. Amikor egymagamban lekerültem a fesztivál strandjára, ott találkoztam egy nagyon kedves erdélyi társasággal, akik szinte egyből befogadtak. Teljesen egy hullámhosszon voltunk, így nem is volt kérdés, végig együtt buliztunk. Ezek után meghívtak a szeptemberi marosvásárhelyi mini fesztiválra, hogy látogassak ki hozzájuk gyorsan még a félév kezdés előtt. Szóval így került sor életem első szülői külföldi útjára. Vonattal zötyögtem át Romániába, mindenki irtó kedves volt velem végig (még ha egy szót nem értettek abból, amit mondani próbáltam, a román vasúti dolgozók nagyon segítőkész emberek voltak). Miután végig utaztam az egész éjjelt, reggel 7-kor vártam a barátomat, hogy felvegyen kocsival az állomásról, de csak nem jött. Róla annyit kell tudni, hogy lehetetlenül nem tud felkelni, és készülődésben is olyan majdnem, mint egy lány. Nagyon klassz dolgok voltak a vásárhelyi várban, jó koncertek, slam poetry előadás, különféle programok napközben. Bár a Dzsúdó koncertet várta a csapat leginkább, az az este pokoli rosszul sült el végül. Viccesen indult, hogy voltak srácok, akik órákat vártak a színpad mögött, hogy fotót kapjanak, és aztán később a banda tagok mégis feltűntek a buli során a tömegben, csak úgy „elvegyülve”. Utána úgy volt, hogy együtt megyünk velük egy isten háta mögötti házibuliba. Én nem számítottam arra,

hogy azután a szörnyű vörösboros, óvárosban eltévedős est után mégis abba a teljesen lepukkant hb-ba fogunk kilyukadni. Ilyen rossz hangulatú buliban még sose voltam, és a lakás berendezése is elég para volt, ráadásul semmihez nem lehetett hozzáérni. Legalább lett volna valami jó zene. Az ottani negatív hangulatom fokozta, hogy holt fáradtan a fürdőben próbáltam menteni a menthetőt (a rossz bortól lilára festett számot igyekeztem rendbe hozni), és órákat váraoztunk még egy másik lánnyal a haveromra, aki épp a pincében egy kék hajú lánnyal smárolt (viszont nekünk feltétlen vele kellett hazamenni). Miután érzékeny búcsút vettünk a kékhajú lánytól, és romantikus barátunk a farmerdzsekijét is kölcsönadta a lánynak a hűvös estére, végre elindultunk taxival a „szerelem völgyi” kertesházba aludni. A lakáskulcs persze a kabátban maradt, így hajnalban nagyon kínos volt felkelteni a srácnak az apját, hogy beengedhessen minket. Az utolsó nap koncertjei az Intim Torna Illegál búcsú fellépésével zárult, és én mindenképp meg akartam hallgatni az egyetlen számukat, amit ismertem, mielőtt el kellett indulnom haza Budapestre. Így is lett, az utolsó szám alatt futottam kifelé a motyómért, és amíg énekeltük a „szállunk a fény felé nézd ahogy...” részt, gyorsan elbúcsúztam ettől a kedves fiú barátomtól, és bepattantam a taxiba, amit a koncert közben a tömeg közepén rendelt nekem. Történetesen magyar taxisofőr vitt, akivel szerencsésen leszáguldottunk a hegyről egyenesen a vasútállomáshoz. A nagy sietségben nem is volt annyi apróm amennyi kellett volna, de elengedte a bácsi, hogy elérjem a vonatot. Sikerült is (jegyvétel nélkül, de hát a Magyarországra menő intercity jegyem lobogtatva rám is hagyta az éjszakás román kalauz, nem érdekelte mit akarok). Ennek a helyi járatnak viszont volt vagy 15 perc késése (simán lett volna idő így jegyet venni az automatából...). Amikor Dévánál megálltunk, és épp szálltam volna át a budapesti vonatra (Covid után stílusosan „Korona intercity” ...), a kedves kalauz már meg is nyomta a gombot nekem, hogy kinyíljon az ajtó, de ebben a pillanatban a vonatom elindult!

Az agyamon egy pillanatra átfutott a gondolat, hogy dobjam fel a cuccom és ugorjak, de a bácsi mutogatott, hogy ne csináljam, így ott álltunk a két vonat közt, és csak néztem a járatomat kifutni... A sötét dévai állomáson (csoda, hogy volt pénztáros néni még akkor) ötletem sem volt így, hogyan jutok haza időben még iskola kezdés előtt?

Hihetetlen hálás vagyok a segítőkész román kalauznak és a jegypénztáros hölgynek a kedvességükért (engedték, hogy a hideg éjjelen melegedjek a fülkében, mivel a váróterem tele volt hajléktalanokkal). Amikor nem működött a kártyás fizetés, és nem volt elég készpénzem sem, még egy váltó automatához is elvitt a bácsi autóval. Telefonos egyeztetések után (szüleimmel), és a románul tudó barátoknak köszönhetően sikerült megoldást találni. Olyan szerencsés voltam, hogy hajnalban érkezett egy magyar család, ahonnan az apuka épp Nagyváradra indult, mint én, így együtt tudtunk utazni végig. Érdekes, hogy szinte végig csak egy kicsit izgultam, nem volt bennem semmi pánik, valahogy tudtam, hogy meg fog oldódni. Ha nincsenek ezek a jószívű emberek, akkor biztos sokkal rosszabbul alakult volna ez a történet, de így szép emlékként marad meg, összességében csodás élmény volt.

Bár voltak rizikós esetek, én ilyen felszabadult, örömteli napokat azelőtt maximum a fesztiválon éltem még át (szintén ezzel a baráti körrel). Az ételek is fantasztikusak voltak. Valahogy Erdélyben minden finomabb, ízesebb. A hatalmas ökörszív paradicsomok, a főtt ételek, házi kenyerek, akármi.

Szóval az volt az érzésem, hogy úgy tértem vissza az egyetemre, mint aki sok mindent megélt már (kicsit lehetett is vagizni ezzel az izgi történettel). Nagy változáson mentem át, azt hiszem, ezek után egyre inkább határozottan kezdtem el megélni, és kezelni a komfortzónán kívüli helyzeteket. Azelőtt nem igazán voltam ilyen felszabadult, laza (főleg nem ilyen rizikós szituációkban).

Még 2023 nyarán eldöntöttük egyik szaktárs barátnőmmel, hogy elmegyünk WOOF önkéntesnek dolgozni egy bio farmra. Így jutottunk ki Olaszországba 3 hétre augusztusban. Az utolsó egyetemi félévünk előtt még egy utolsó „kikapcsolódásra” vágytunk, bár az én szakdolgozat kísérleti körtéim épp akkor értek be, így telefonon kellett lekoordinálnom a szüretet. Életem egyik legjobb időszaka volt, pedig semmi nagy dolog nem történt ott. Egy fiatal házaspárnál dolgoztunk az áfonya ültetvényüknél, bár szezon vége volt akkor, így nem volt túl sok feladatunk (inkább a veteményesnél és a befőtteknél segítettünk be). Az északi rész egyik legeldugottabb falucskájában történt mindez, egy mesebeli völgyben. Ha át akartunk kirándulni a szomszéd városba a tóhoz, egy erdős ösvény vezetett le a hegyen túlra. Ezután a kisebb túra után, a legnagyobb melegben olyan jól esett a fürdőzés a vízben, mint egy ajándék, úgy éltem meg. Nagyon tetszett ez a csendes nyugodt vidék, ahogy elhaladtunk a hegytetőn különböző kisebb nagyobb szőlő és kiwi ültetvények mellett. Onnan fentről be lehetett látni az egész tájat, a tóval, mediterrán kis apró házak, szűk macskaköves utcákkal. Szerintem itt szerettem bele ebbe a mediterrán kultúrába, hihetetlen idilli környezet volt, nem felejtem el. Még az se szegte a kedvem, amikor a kánikulától csorgott a víz a hátamról, miközben a szegényes talajt túrtuk a hátsó kertben. Jó érzés volt ott dolgozni, segíthettünk új veteményest készíteni, palántákat ültetni, amiből aztán finom étel készülhet. Egyik nap kertészkedés közben Nuschi, az olasz drótszőrű kutya örülten szaladt el, mint kiderült, azért, mert Simon apukája érkezett látogatóba. Az ötvenes férfi, tipikusan mint egy olasz színész úgy közeledett (át a földeken, mivel hosszú nagy parcellák voltak), napszemüvegben, dús hajába túrva be is mutatkozott nekünk. Kedves ember, és legalább 20 évet letagadhat, nagyon közvetlen, jóarcnak tűnt. Mesélte, hogy ismeri Budapestet, járt már ott jó 35 éve, valami hippy elvonuláson.

A vendéglátóinkkal is a kezdeti kis féltékenység után olyan jókat tudtunk beszélgetni, érdekes volt a világlátásuk, a nyitott szemléletük, legfőképp az idegenek felé. Ilyen önzetlen emberekkel (fiatalokkal) ritkán találkozni szerintem. Majdnem minden nap más és más barátaik jöttek látogatóba, így az estéink fénypontja mindig a közös vacsora volt a vendégekkel, le voltam nyűgözve, hogy mennyi érdekes jóbarátjuk van (és kicsit irigykedtem erre, én is így szeretnék majd élni. Kis kertesház, de tele szeretettel, különböző barátokkal, jó hangulattal). Nem okozott gondot a főzés, az együtt készülődés, minden történés olyan

egyszerű volt, de nem unalmas. Teljesen otthon éreztük magunkat a végére. Finom egészséges ételekkel, receptekkel, barátságos lakótársakkal öröm az élet, főleg, ha még a beszélgetések is érdekesek, inspirálóak!

Az idillt maximum az újabb szerelmi bánatom rontotta el az utazás végére, bár szerintem így is sikerült egész jól kikapcsolódni. Nem csak Torinoba, de Aosta városába is ellátogattunk. A vonatút fantasztikusan szép magas hegyek közt ment végig, gyönyörű panoráma völgygel, szép napos idővel nagyon szerencsésnek éreztük magunkat. Bergamoi nézelődéssel zártuk ezt a fergeteges utazást. Egy jó fagyival, és egy tökéletes kis olasz családi vendéglővel, ahol megrendeltem a vágyott paradicsomos tésztát (házi tésztával). Bár nagyon sokat késett az esti gépünk hazafelé, a kedvemet semmi nem tudta elrontani! Bőven feltöltött ez a kiút. Teljesen kiszakadtam a valóságból, olyan távoli, elszeparált helyen voltunk, jó emberekkel, szép idővel.

Ez az egész segített túllendülni szerintem az államvizsgára való felkészülésben, ami azért mentálisan igen megterhelő volt (kiegészülve a magamtól tervezett szakdolgozat kísérletem kidolgozásával).

Ezután kitaláltam, hogy még utoljára kihasználom az Erasmus szakmai gyakorlat lehetőségét, így elindultam 2024 tavaszán egy francia családi vállalkozáshoz dolgozni, egy kis üvegházba. 2 hónapra terveztem az ottlétem, ami épp a csúc szezonra esett. A szülőpár vitte az egészet, és én a többi kollégával voltam beosztott. Befogadtak magukhoz a családi házba, mivel az egyik gyerekük a hátról ugyanígy, mint én, Írországba utazott gyakorlatra egy tehenész farmra.

Na de hogy ne legyen egyszerű az élet, zöldúttal terveztem az utazásom, így vonatjegyet vettem Párizsig. Pechemre a kiút napján jött az értesítés, hogy a közvetlen járatomat törölték Bécsből, a németek sztrájkja miatt. Kicsit aggasztott így, hogy fogom megoldani a továbbiakat, hiszen túl szép lett volna átszállás nélkül végig menni Európán... Rögtönzött segítséggel kaptam jegyet Svájcra át tartó vonatra, amin szerencsére olyan fülkében utaztam, ahol szintén Erasmusos szerb és horvát diákok ültek Interrail útlevelemmel. Bár a bécsi aluljáróban elég ijesztő volt a rosszarcú emberek mozgását figyelni, hosszú órákon keresztül fagyoskodva, de ez a kedves csapat nagyon megnyugtató, így, hogy sorstársak lettünk. Jólelkű zenész banda volt, mint kiderült. Felhúrozták a vonatfülkében a gitárt és klassz dalokat játszottunk el, szuper volt közösen együtt énekelni. Zürichből aztán máshova kerültünk a TGV vonaton, ami viszont olyan kényelmes volt, hogy tudtam kicsit aludni is legalább. Az előtte levő éjjel, abban a szűk fülkében alig fértünk el hatan, ráadásul amikor álldogált a vonatunk valahol Augsburgban, olyan rosszullét fogott el, hogy azt hittem menten magam alá hanyok. Semmi erőm nem volt, és egyszerre vacogtam és vert ki a veríték, nem is értettem hirtelen mi bajom lett. Fölkelni sem volt energiám. Nagyon rossz volt ez a pár perc szenvedés, de a többiek se voltak kényelmesen, így ők is ébredtek. Az egyik gondoskodó típusú fiú adott gyógyszert, nagyon hálás vagyok nekik, hogy közösen utazhattunk. Vigyáztunk egymásra végig még a svájci átszálláskor is. Ők is Párizs felé mentek, de ott már sajnos nem találkoztunk. Így a főpályaudvaron magamnak kellett elintézni, hogy cseréljék ki a jegyemet a tovább utazáshoz, hiszen nagyon lekéstem azt a járatot, amivel eredetileg Angers-

ba jutottam volna. Nekem ez volt az első alkalmam Franciaországban, így izgultam, hogy mennyire lesznek segítőkészek (hiszen sok sztereotíp véleményt lehet hallani, milyen bunkók a franciák). Nagy nehezen kaptam is új jegyet, így végül is megoldódott a problémám, és késő estére meg is érkeztem a városba, ahol vártak kocsival (majd együtt mentünk tovább a farmra).

Azt hiszem nagyon jó dolgom volt ennél a családnál, hiszen mindennel elláttak, ami csak kellett, ilyen kedves emberekkel olyan ritkán találkozni (déjà vu). Azt is láthattam, milyen szép kötelék van köztük, összetartó férj és feleség, hihetetlen csapatmunkával delegálták a vállalkozást és a családot is. Ahhoz képest, hogy nem egy mediterrán térség, elég temperamentumosak voltak. A közös vacsorák mindig hatalmas hangzavarral teltek, olyan nagy átéléssel meséltek. Idilli kis faluban laktak ők is, biciklivel jártam munkába gyakran, voltak tyúkok, és egy póni, meg két macska is. A szép whiskas formájú szürke cirnos elég hamis típus volt, teljesen beképzeltén járkált a házban. Bármikor odakapott, így én kissé féltem is tőle (váratlanul 4 lyukat harapott az alkaromba egyik nap). Bár minden felmerülő problémát segítettek megoldani nekem, és tényleg mindenben támogattak, volt egy- két furcsa helyzet, ahol egyszerűen nem tudtam rajtuk kiigazodni. Igyekeztem én, de kb. a harmadik hétre az anyuka megelégedte az angol beszélgetéseket, és közölte, hogy nagyon szépen tudok angolul, de most már akkor beszéljünk franciául. Ez volt a mottó folyton, „kérlek, franciául, ha lehet! Franciaországban vagyunk”. Tényleg igazán próbáltam nem sok vizet zavarni a családnál, de nem tudtam elég jól lavírozni időnként. Az egyensúly főleg amiatt nem ment, mert a szülők konkrétan két hónapig folyamatosan hétfőtől vasárnapig dolgoztak este 7-ig(!), szóval anyuka kicsit hárklibb volt egy idő után (érthető is). A probléma, hogy ezt egyedül rajtam verte le. Egyik nap az elutazott lányuk sírva telefonált, hogy teljesen tropára ment a telefonja, minden emléke odaveszett, nem is tudja, hol lehetne megjavítani, vagy a telefonszámokat visszaszerezni (és neki nem volt ilyen kedves vendéglátója, mint nekem). Ekkor én magamba megjegyeztem (kicsit fölényesen), hogy „ah velem ez biztos nem történhet meg” ... A karma meg is áldott persze, épp nagyban ügyködtem a telómon és a laptopon egyszerre, amikor úgy belassult a telefon, hogy gondoltam újraindítom, az nem árthat. És úgy is maradt, nem állt fel a rendszer többé, totál káros lett, a processzor megadta magát. Nagyjából 4 napig stresszelhettem mi lesz így velem (és imádkoztam, hogy az ázsiai szerelő meg tudja csinálni bent a városban), külön kanosszát jártunk ezügyben. Sajnos nem sikerült semmit tenni, viszont a család nagylelkűen nekem adott ajándékba egy régit, ami már nem kellett nekik. Ez hatalmas segítség volt a hazajutásban, és a francia barátaimmal való kapcsolattartáshoz is. A hazautam előtt egy héttel megbeszéltem a családdal, hogy egy francia barátommal elutazok kirándulni Bretagne-ba, körbe nézni egy kicsit, mielőtt eljövök az országból. Mondhatni minden összejött, mivel a gyönyörű időben tökéletes alkalom volt a tengerpartra elmenni, a város napokon középkori koncerteket hallgatni Vannes-ban. Meglátogattuk a carnaci kősorokat (mini Stonehenge szinte, birkákkal), eveztünk kenuval az óceánon, és csak simán jól éreztük magunkat, zseniális társasággal. Ennek a fiúbarátomnak az egyik bátyja készült épp házasodni a barátnőjével, és ezért voltak meghívva még más barátok

(vegyesen franciák és amerikaiak is), szóval szinte végig együtt lógtunk a carnaci üdülőben. Hatalmas kertes ház volt ez, közvetlenül ennek a kis településnek a tengerpartján, mivel a ház anno a lány kagylóhalász nagypapjéé volt. Ezt a konstrukciót ma már nem is lehet megvalósítani, ehhez az épülethez hozzá se nyúlhatnak, vagy építhetnek hasonlót! Mindennap nyomon követhettem így a tenger mozgását, az ár-apály játékkal keltem és feküdtem. Olyan élőnek tűnt így a víz, és annyira érdekes volt kicsit belelátni ebbe a világba is. Úgy éreztem, hogy azáltal, hogy elvesztettem a mobilom (és minden rögzített buli élményemet, közösségi médiát stb.), sokkal inkább megéltem az itt és most pillanatokat, és valóban, tényleg jelen tudtam lenni. Például amikor grilleztünk, és úgy néztük a tenger mögött lebukó vérnarancs színű Napot. Szuper csapat volt, annyit nevtünk és viccelődtünk, jó zenéket hallgattunk.

Azelőtt egyáltalán nem ismertem egyébként a tengeri ételeket, de itt egyik délelőtt Adam barátom megmutatta, hogyan kell kagylót gyűjteni, felnyitni. Életem első nyers osztrigáját így én magam vadásztam, nagyon izgalmas élmény volt! Az ifjú menyasszony pedig New Yorkban szakács, illetve a barátnőivel együtt végezték a főzőiskolát, szóval mindenki el tudja képzelni, micsoda isteni dolgokat kóstoltunk, és ettünk együtt. Imádtam ahogy főztünk, mindent kipróbálhattunk. Tényleg unásig ettük a galettet, és a karamell krémet, amik itt helyi specialitások. Annyira ikonikus volt a városban amikor az utcára néző palacsintásnál mindannyian kipróbáltuk a tűzforró karamellás palacsintát a tűző napsütésben. Óvatosan kellett enni a folyós forró krém miatt, de isteni volt. Ugyanígy nagyon megszerettem az egészen egyszerű galettet, amit úgy árultak a fesztiválokon szinte, mint máshol a hotdogot. Amikor felmentünk pihenni Vannes városba az idősebb bátyjék lakásához, azonnal beleszerettem a helybe. Nem csak a kisváros középkori hangulata, és a csendes külvárosi rész miatt, de a fiatal család kislányától is teljesen elolvadtam, olyan tündéri baba volt. Az is rásegített még a családi hangulatra, hogy nagyon segítőkészek voltak mindenben, és egyszer együtt ebédeltünk, közben jót beszélgettünk. Én is ilyen klassz fiatal szülő szeretnék majd lenni, akik még rugalmasak, és vagányak egyszerre! Maga volt a mennyország ilyen nyugodt, szeretetteljes környezetben kipihenni a sok utazás és stressz fáradalmait. Hálás vagyok, hogy ismerhetem Adamet, és a családját. Csodáltam milyen összetartó, értelmes, és szeretőek mind (Adamék négyen vannak testvérek). A srácok és én részt vettünk egy reggae és dub fesztiválon is, ami jó ötlet volt nagyon, mert ez a zenei vonal épp beillett ebbe a felhőtlen életérzésünkbe. Nagyot buliztunk, és a volt francia kollégámnak is tudtam küldeni videót a kedvenc előadójáról (ő volt az egyetlen hölgy egyébként, aki próbált velem kommunikálni a gyakorlat során, segítőkész vicces forma, legkedvesebb a kertészek közül).

Újabb bakancslistás élményt húzhattam ki Adam jóvoltából, ugyanis elvitt egyik nap motorozni a környékre, és az óceánt is megnéztük ezáltal. Kicsit izgultam, amikor az autópályán felment a sebességünk 130-ra is, ott azért tartottam attól, hogy lerepülök. Viszont klassz helyekre vitt el, megnéztük a nyílt óceánt, ami nekem szintén első élmény volt. Utána voltunk még a „nyulak szigeténél” is, amit csak ő hív így egyébként. Aztán visszafelé már sötétben mentünk, szóval pipa a „kivilágított alagúti, Tokyo driftes motorozás” is.

Nagy élmény ilyen első hosszú távollét után a hazatérés egyébként. Egy egész éjszakai vonatút során, amikor az alvás nem túl kivitelezhető (de valamennyire muszáj megoldani a neonfényekkel kivilágított intercity kocsikban), mégis lelkes izgalommal figyeltem a napfelkeltét, amikor végre Magyarországon haladtunk át teljes sebességgel. Felemelő érzés napsütésben, fényes nappal befutni a pályaudvarra. A legjobb az volt ebben a hazatérésben, hogy a nagyszüleim vártak a peronon aznap, mivel a szüleim dolgoztak épp. És a nagymamám kötelességtudóan mindent is megfőzött nekem, amit kint hiányoltam addig. Ők is olyan meghatódottak voltak, amikor összefutottunk, mint én, pedig csak két hónapig voltam távol. De nagyon jól esett az ölelés újra, úgy hiányzott, mint egy falat kenyér. Nagyon szomjaztam már a szeretteim érintésére. Egy csapásra úgy éreztem, mintha el se mentem volna. Újra otthon, értem a körülöttem lévőket, mi mindenről beszélgetnek. Minden és mindenki olyan ismerősnek tűnt, és ettől olyan boldog voltam.

Jelen

Sokszor éreztem már (főleg tömegközlekedésen), hogy ezzel a sok magyar emberrel, hiába mindenki különböző- gondolkodásban, háttérben, kinézetben, személyes gondokban; attól még valahogy összetartozunk, egyek vagyunk. Ilyen gondolatok közben mindig mosolygok, mint a tejbetők. Kicsit lehet szentimentális típus vagyok, de hiszek abban, hogy szelíd szeretetteljes megközelítéssel csodákra vagyunk képesek, és mind a mai napig a közösségi élmény, érzés az egyik fő mozgató rugója annak, hogy emberek vagyunk. Az összetartozás, kapcsolódás tesz minket emberi lényé.

Szerintem mindig is elmélyült típus voltam. Szeretek aprólékos lenni, érdekelnek a részletek. Egyik legkorábbi óvodás emlékem, amikor csak ülök a földön a fürdőszobában, és teljesen belemerülök a tudatos jelenlétebe, abba, hogy az itt és mostban vagyok. Szinte kívülről láttam a saját testem, mintha nem is magamat látnám, hanem valaki másra tekintenék. Őrült fura pillanat, percekig nem is tudtam értelmezni. Hirtelen olyan idegennek tűntem a szememben (vagy csak ekkor ébredtem épp öntudatomra, hogy önálló entitás vagyok?). Talán most sem tudom mit éltem át akkor. A tudatosság nagyon érdekes. Én jó előre eldöntöttem, már kiskoromban, hogy milyen életet szeretnék. Hullócsillag számoláskor is, minden alkalommal ugyanazt kívántam. Nem tudom mennyire normális gyerekként olyan életet elképzelni, ami meghitt, (háborúmentes) szerető közegről szól, csakis biztonságot, egészséges boldog családot szerettem volna. Mindig is nagy vágyam volt, hogy kertesházba költözhessenek. Amint megtudtam, hogy szüleim dombházat terveztek (már megvoltak a tervrajzok is) csak nem jött össze nekik, elhatároztam, hogy én ezt megvalósítom!

Azt hiszem, amikor kicsiként fantáziadúsan apokalipszisest játszottam a kádban, már akkor lehet, hogy kezdett kibontakozni bennem, milyen szakmát is válasszak magamnak. Gyakran képzeltem el mindenféle disztópikus jövőt. Így elhatároztam, hogy biztosan tudni szeretnék

mindent, ami azt segíti, hogyan lehet alapvető dolgokat létrehozni, tulajdonképpen életben maradni a világban. A főzés, és hogy milyen alapanyagot használok, vezetett el a kertészethez is. Érdekelt, hogy hogyan készülnek a ruhák, és szerencsére nagypapám kicsit jártas is a varrásban, kötésben (van is gépünk, így tudok gyakorolni).

Szeretnék jobban kapcsolódni a természethez. Manapság szerintem az emberek többsége teljesen elszakadt a környezettől. Ez ahhoz vezet, hogy fogalma sincs, nem csak arról, honnan van az étel, hanem hogy úgy egyáltalán hol él, honnan jöttünk? Kertészmérnökként én az alapvető jelenségekre képes vagyok rácsodálkozni, milyen nagyszerű is a Föld, a termékenység legjobb példája. Mennyi élet van akár egy marék földben is, és mindenből, ami elpusztul, az igazából csak átalakul, és élet, valami új keletkezik. Ez is egyfajta alkotás. Alkotásnak tartom ezt a szakmát is, olyan kreatív, kihívásokkal teli életet nyújt, ami biztosan nem engedi, hogy egy hétköznapi mókuserékbe kerülve évről évre ugyanazt az igát húzzam. A legjobb számomra, hogy a cél értelmét is tisztán látni, nem kell hosszú évek lehúzása után elgondolkozni, hogy „miért is dolgozok ennél a multicégnél?”. Minek is gürizik az ember fél életen át? Nekem jelentéktelenek azok az anyagi dolgok, mint például amikor valaki tárgyakon keresztül méri az értékeit az életében. Például, hogy akkor lesz biztonságban, teljes függetlenségben, ha lesz x négyzetméteres lakása, saját kocsija, karrierrel párosuló nagy egzisztencia.

Jelen.lét

A kedvenc pillanataim, amikor síri csend van, kora reggel, egy lélek sem mozdul. Mondjuk a leginkább akkor élvezem a csendet miután teljesen túlterheltem az agyamat, például folyamatosan ment a háttérben valami zene, műsor, amíg valami egyébbel foglalkoztam. Nem tesz túl jót az idegeknek a multitasking, tudom én ezt jól. De pedig szeretek a jelenben lenni, tudni kell unatkozni is.

Olyan jó hallgatni a madarak dalolását így tavasszal. Imádom ezeket a nyugodt napsütéses hétvégeket. Ilyenkor érezni az igazi dolce vitát. Szinte kiváltságos vagyok, hogy ezeket megtapasztalhatom, a magam útját járom. Tényleg mindent a saját elképzeléseim szerint teszek. És ezt nem úgy kell érteni, hogy minden flottul tökéletes az életemben. Koránt sem.

Elvesztett vagyok, egyedül a nagyvilágban, szó szerint. A külföldi tanulmányok által szerencsésnek kell éreznem magam, és boldognak, hogy ilyen élményeket szerzek. De időnként elgyengülök. Főleg miközben látom, mennyire jól érzik magukat a francia osztálytársak, és úgy érzem, én nem vagyok olyan felhőtlen, mint ők. Igyekszem nyitni mások felé, de nagyon nem könnyű, valahogy ők jobban összetartoznak. Hiányoznak az otthoniak. Örülök, hogy az elmúlt 4-5 évben milyen sokféle embert megismerhettem, mind különbözőek, és nagyon értékesek.

Azt hiszem szeretném azokat "megtartani", legközelebb engedni magamhoz, akikkel hasonló a gondolkodásom, és közös értékeket vallunk. Megjegyzem, én elég széles skálán mozgok, de mindig is azok az emberek érdekelték leginkább, akik ellentmondásosak valahogy (én is például olyannak tűnhetek, mint egy szende szűz, és közben simán táncolok zárásig, nyári kattogós, openair bulikon).

Nagyon érdekel ebből a szempontból például a jelenlegi kedvenc írónm, Ulickaja élete is. Annyi mindent megélt már, olyan távoli időkből származó emlékei vannak, és közben a jelenben is itt van, hiszen még él. És nagyon tetszik, hogy szellemileg ilyen friss még idősen is, érdekes gondolatai vannak. A Kukockij esetei című könyvében olyan teljesen elrugaszkodott dimenziókba járhatunk néhány fejezet erejéig, amivel azelőtt még nem találkoztam. Egy értelmiségi, szinte művészi családból jön, és közben a természettudományokban is otthon van, hiszen a biológia, genetika szakmában dolgozott évekig. Pont ő is kicsit ilyen összeférhetetlen személyiség. Valahogy vonz az, ha valaki teljesen más belül, mint amit a külső sejtet. Én már rég nem ítélek senki felett az alapján, ahogy mondjuk kinéz, és keresem az ilyen paradox embereket.

Vannak, akik jobban képből vannak az étellel, mint azt első ránézésre gondolnánk. Ez a tapasztalat ereje azt hiszem. Én nem igazán vagyok túl jártas, szóval csak ismerkedem, ugyanúgy, mint aki egy buborékban nőtt fel, éli a beszűkült életét, és nem is tudja mi az igazi élet. Techno bulikon akárkivel lehet találkozni. És annak ellenére, hogy nem a társadalom mintapolgárai sok esetben, még így is tudok bennük tisztelni valamit. Ezek által a kis beszélgetésekkel betekintést nyerhetek a háttérükbe, személyiségükbe. Teljesen más szemmel nézek már akármilyen emberre, és próbálok jól érezni magam, szinte bármilyen környezetben. A zenei ízlésem is lehet ezért ilyen csapongó? Nem tehetek róla, hangulatfüggő.

Apropó, ha 2023 mottója az volt, hogy „Shh halkabban, a nővéretek alszik”, akkor 2024-ben valamiért leggyakrabban az ötlött fel bennem: „Nem tehetek róla”. Pedig zavar ez a kijelentés, felelőtlenséget sugall. Kicsit sokat gondolkozom általában, de most még inkább, úgy egy éve visszatérő problémák a felnőtté válás, önállóság sürgetése, és közben nem akarok egyedül lenni, félek mindentől. Lehet, ez overthinkelés? Ezzel már megpróbáltam tudatosan felhagyni. Nem vezet sehová. Nem kell a miérteken sem gondolkozni. Dehát az azért rendszeresen foglalkoztat mostanában, hogy mégis, mit gondolnak rólam a fiúk? Mit akarnak ők tulajdonképpen...főleg velem kapcsolatban, ebben a korban. Én nem tudom megérteni azt az álláspontot, hogy csak éljünk bele a világba, vagy a másik véglet, csak a racionális, egzisztenciaépítés a végcél, minden erő erre összpontosul (és hol van így a munkamagánélet egyensúly?). Nem számít semmilyen érzélem? Ők mit terveznek, hova helyezik az életükben a kapcsolatot, szerelmet? Nekem marginális, hiszen egyik fő célom, hogy szeretetben és biztonságban élhessek a jövőben. De másoknak manapság ez az összetartozás érzés nem számít?

Önazonos módon fedezek fel mindent, ami az életemhez hozzájárul, és a küzdelmeim is a valós vágyaimat szolgálják, érzem! Nem is szeretnék mindennapi lenni. Ha beletörődtem volna egy unalmas sorsba, akkor biztos a könnyebbik utat kellett volna választani (azt egyszerűbb is, nem?). Még ha esetleg kudarcot is vallok, és nem úgy alakul ez a külföldi tanulmány ahogy terveztem, akkor is azt fogom érezni, hogy tettem a céljaimért, és a vágyaim beteljesültek. Attól még, hogy egy csatát elveszt az ember, az még nem jelenti azt, hogy a háborút is. (Nagyon nem kedvelem a háborút amúgy, rossz analógia...) Így felfogva, igazából nem is kudarcok az ilyen események, inkább tanulság. Épül a személyiségem, és gyarapítom a tudásom amennyire csak lehet. Szeretek kihívásokon gondolkozni, mindig is megoldásfókuszú voltam.

Csatlakoztam is nemrég egy online közösséghez (abszurd módon), ahol a tagok egymást motiválják hasznosabb, tartalmasabb tevékenységekre annál, mint hogy csak üljünk a képernyő előtt. Bár tudnám, hogy hol járnak azok az arcok, akik csavarognak és ténylegesen jelen vannak a pillanatban?

Igyekszem olyanokkal körül venni magam, akiktől efféle inspirációt tudok nyerni. Valódi hasznos cselekvésekkel, termékenyen élik az életet. Az olyanok a példaképeim, akikről tudom, hogy valami értékeset alkotnak. A maradandóságban hiszek én is.